

sygn. akt II AKz 531/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Beata Basiura

Sędziowie: SA Wiesław Kosowski

SO /del./ Grzegorz Wątroba / spr./

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w sprawie **J. M.**

oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 4 sierpnia 2014r., sygn. akt V K 178/13

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach sygn.

VK 178/13 przedłużył wobec oskarżonego J. M. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2013r., sygn. akt V Kp 168/13 na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 8 listopada 2014 r.

Postanowienie to zaskarżył obrońca oskarżonego, który orzeczeniu temu zarzucił:

- a. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, iż istnieją przesłanki stosowania najdotkliwszego środka zapobiegawczego wobec oskarżonego, nadto iż oskarżony popełnił zarzucany mu czyn,
- b. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez nie zastosowanie przepisu art. 257 § 1 k.p.k.,
- c. naruszenie przepisów prawa procesowego poprzez przyjęcie, iż skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności w wymiarze nie niższym niż 3 lata niejako obliguje Sąd do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania w oparciu o przepis art. 258 § 2 k.p.k., podczas gdy w ocenie obrońcy wymiar orzeczonej kary może, a nie musi być (w myśl tego przepisu) podstawą stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie tymczasowego aresztowania i jego zmianę na środek zapobiegawczy o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno – prawnych uznając, iż należy przedłużyć wobec oskarżonego stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania celem zabezpieczenia prawidłowego dalszego toku postępowania.

Uznając nieprawomocnym wyrokiem oskarżonego J. M. winnym i wymierzając mu karę w wysokości 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd Okręgowy w Katowicach dał wyraz przekonaniu co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, skazanie nieprawomocnym wyrokiem zwalnia od wykazywania podstawy dowodowej tymczasowego aresztowania wskazującej na istnienie przesłanki ogólnej określonej w art. 249 § 1 k.p.k. (postanowienia SA w Krakowie z dnia 29 września 1999 roku – II AKz 229/99, KZS 8-9/99 poz. 53, postanowienie SA w Krakowie z dnia 27 lipca 2005 roku – II AKz 288/05, KZS 7-8/05 poz. 87 oraz z dnia 25 stycznia 2007 roku – II AKz 19/07 KZS 2/07 poz. 39, postanowienie SA w Krakowie z dnia 6 grudnia 2010 roku, II AKz 469/10KZS 2010/12/46). W tej sytuacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony J. M. dopuścił się zarzucanego mu czynu nie zasługuje na uwzględnienie Sądu odwoławczego.

Wbrew wywodom zawartym w zażaleniu orzeczenie wobec oskarżonego kary, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k., tj. w wymiarze nie niższym niż 3 lata pozbawienia wolności, spełnia kryterium surowego rozstrzygnięcia i już z racji treści wskazanego przepisu wprowadza założenie, iż konieczne jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, właśnie poprzez stosowanie tymczasowego aresztowania. Oczywistym jest, że skoro oskarżony został skazany nieprawomocnie na surową karę, w tym wypadku na karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, to ma on pełną świadomość realności grożącej mu surowej sankcji karnej w razie potwierdzenia w procesie odwoławczym winy i sprawstwa. W takiej sytuacji w pełni uzasadnionym jest twierdzenie, iż może on podejmować działania utrudniające dalszy bieg procesu, chcąc uchronić się przed grożącą mu karą, bądź chociażby maksymalnie odsunąć w czasie moment jej prawomocnego wymierzenia. Dodatkowo w przypadku oskarżonego J. M. to przypuszczenie jest w wysokim stopniu uprawdopodobnione chociażby, z uwagi na fakt, że przed zatrzymaniem był on osobą bezdomną i zamieszkiwał w kanałach ciepłowniczych.

Wymaga przy tym podkreślenia, że funkcją środków zapobiegawczych jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, aż do wydania prawomocnego orzeczenia, a w razie skazania – aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary (art. 249 § 1 i § 4 k.p.k.). Wydanie zatem wyroku przez sąd I instancji nie przekreśla możliwości podejmowania przez oskarżonego zachowań zmierzających do utrudniania postępowania, w tym w szczególności uchylania się od stawiennictwa do odbycia ewentualnie orzeczonej kary, co jednocześnie czyni chybionym zarzut obrazy art. 257 § 1 k.p.k., gdyż środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym w realiach niniejszej sprawy, nie są wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe oraz nie dostrzegając w sprawie okoliczności wskazanych w art. 259 k.p.k., które mogłyby uzasadniać uchylenie lub zmianę stosowanego obecnie środka zapobiegawczego orzeczono jak w części dyspozytywnej.

Z/ odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,

- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 20.08.2014 roku.